

влѣкло въ обора, дѣто билъ волѣтъ, на когото то дало съвѣтъ да се прѣстори на боленъ.

— Е, какъ си, какъ прѣкара днесъ? запиталъ го волѣтъ.

— Добрѣ, отговорило съ половина уста магарето.

— Ами нѣщо не говори ли за мене гоподарѣтъ?

— Какъ да не говори, какъ да не говори?!

Като си идѣхме, нѣколко пѣти повтори изъ пѣтя: „И тази вечеръ, ако си не изяде ярмата и плѣвата нашия волъ, още утрѣ ще го заколя. Защо да го държи да омършавѣе? — Ще го заколя, до като се държи още, та да взема по-вечко пари“. Волѣтъ

се уплашилъ да го не заколятъ, та си изялъ съвършено ярмата и плѣвата. Сутринята, като видѣлъ това гоподарѣтъ му, впрегналъ го пакъ въ ралото, а магарето останало пакъ да се припича въ кошарата.

Ив. Грудевъ.

